

færlige Fordel for Statens Regning at faae Løger to Gange aarlig til at undersøge deres Kreaturbesætninger. Tænt Dem, mine Herre Landmænd, dersom vi ved Sygekasseforslaget forleden Dag havde sagt, at enhver Sygekasse skulde have Løge to Gange om Aaret til omhyggelig at undersøge Menneſtebestanden i Medlemmernes Familier, Små og Store, Børnenes Sundhedsforhold, om deres Begæ-
 mer vare i ordentlig Væxt, om de voxede ſkæve o. s. v., ſaa vilde de, der gaa ind paa dette, have ſtillet (Modſigelse). Ja, da hørte jeg ikke den Gang fra Dem den Omhu for Menneſtehedens Børn og deres Sygdomsforhold, at man ſkulde have fri Løge to Gange om Aaret indført i den Lov, men nu, da der er Tale om Tuberkuloſen hos Kvæget, ere De ſtrag inde paa extraordinært Løge-tilsyn for Statens Regning. Jeg ſiger, at Kvæget er vigtigt, men vi maa ikke her leve os ind i en Tankegang, hvorefter Menneſkene ere mindre vigtige. Man har ſommetider beſtyldt os for den Tankegang, at det var beſlageligt, naar et Barn døde, men værre, naar vor Ko gik bort. Jeg har nok hørt, at man har tillagt Folk den Talemaade, men jeg vil nødig have, at man ſkal tillægge Folkethinget den. I denne Samling og ogsaa i den forrige, da man har underlaſtet Sygekassespørgsmaalet ſtore og vidtløftige Forhandlinger, er der opſtillet mange Be-
 tænkeligheder mod, at Staten ſkulde yde et Par Hundrede Tusende Kroner for at op-
 hjælpe Sygekasseveſenet for Menneſker, og Mange mente, at der ſlet Intet ſkulde anvendes dertil, men at man blot ſkulde kontrollere og lade Kommunerne ſørge derved, men her indſatte De Foreningsretten for Dyr ud i det Vilde uden at kunne ſige, hvor mange Hundrede Tusende Kroner det aarlig vil koſte Statskaſſen, og efter Regler, ſom ingenlunde ere udtømmende, Alt beroende paa Adminiſtrationen. Det er det, der har forundret mig. Det har ikke paa nogen Maade undret mig, at Udvalget, der har behandlet denne Sag, har optaget dette Spørgsmaal og forſøgt at løſe det, men jeg ſynes nok, at det kunde være Gjenſtand maaffe end ogsaa for en færlig Lov, ſaa vigtigt og ſaa forgrenet er Spørgsmaalet i den Form, hvori det fore-
 ligger. Dernæſt hedder det, at naar Foreningerne have beſtemt at ville erſtatte $\frac{2}{3}$ af Dyrenes Værdi, ſkal Staten betale $\frac{1}{3}$, alſaa Halvdelen af de $\frac{2}{3}$. Efter hvilken Taxation? Rimeligvis efter Foreningernes egen indbyrdes Taxation, men den er ingenlunde altid paalidelig. Foreningerne kunne ſtaa ſig overmaade vel ved indbyrdes at have en meget velvillig Taxationskommiſſion, i Stedet for en ſtreng, naar de kunne faae

en ſaadan Erſtattung; thi hvad der derigjennem gavner Ver idag, kan komme til at gavne Boul i Morgen. Der ſtaaer, ſaavidt jeg kan ſe, Intetſomhelſt om, hvorledes og under hvilke betryggende Regler denne Taxation ſkal foregaa, iſølge hvilken Statskaſſen ſkal betale ſine Benge ud, og det forekommer mig mindre heldigt; men det er ſom ſagt en Paragraf, ſom ikke tager fjerneste Henſyn til Bevillingsmyndigheden, ikke giver os nogenſomhelſt Forklaring af, hvilke Summer Statskaſſen forpligtes med, men ſigter bare paa, at de, der have Raad, Indflydelse og Magt til at danne ſaadanne Foreninger, ſkulde være en privilegeret Stand mellem Landboerne og have de og de Fordele, ſom man aldrig har budt nogen anden Forening, ſelv med endnu ædlere Formaal. Det er Tilfældet! Om man nu kan følge det ærede Medlem (Verteſen [Hjørring Amts 5te Valgkreds]), ſom jeg i denne Sag har hørt paa med Interesſe, ved ikke at ſtemme for denne Lov, ſkal jeg ganſke henſtille. Jeg veed ſlet ikke, hvad han mener med, at den ikke kunde være antagelig paa andet Sted. Det ſpekulerer jeg ikke paa. Jeg ſer, at Flertallet i Udvalget har beſtemt: Saadan ſkal det være, og antager ogsaa — efter det Flertal, hvorved de øvrige Forſlag bleve forkaſtede forleden — at Thinget beſtemmer det Samme. Jeg har derfor kun villet gjøre diſſe Bemærkninger, for at jeg ikke paa dette Punkt ſkal have Skyld for i Blinde at gaa med til at oprette privilegerede Foreninger efter de Regler, her ſtaa, hvor meget jeg end paafjønner det Formaal, der tilſigtes, men ſom man, efter hvad det ærede Medlem nys fortalte, abſolut i mange, mange Tilfælde, og maaffe de væſentligſte, ſtyder uden om. Jeg har lagt Mærke til, at den agrariſke Tid, hvori vi leve, og hvor man fører „vi Bønder og Agravere“ i Munden hvert Die-
 blik — uden forøvrigt efter min Mening at gjøre noget Grundigt derved; der tales mere om det end der gjøres — har en forunderlig Lyſt til at ſpringe forbi de ſædvanlige Former for Bevillingsrettens Udøvelse. Der bliver ſaa mange Bevillingsmyndigheder omkring i Landet paa Grund af Agravpolitiken, at man maa forbaufes derved. Her oprette vi Dyr-læger, ſom væſentlige Foreningsmyndigheder, ikke blot naar der kommer Peſt og Dyrtd — hvorved man forlener viſſe Autoriteter med en ſæregen Magt — men i rent dagligdags Forhold, og ſjønner en Dyr-læge ſaa forkeret — Statskaſſen betaler fuldt ud! Under de Omſtændigheder kan jeg godt forſtaa, at det er en overordentlig vigtig Sag at faae veluddannede, ei blot theoretiske, men ogsaa praktiſke